

AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK ADOMÁNYOZÁSA

EGY óra körül, amint a százhusz hívő éppen imádkozott, mindannyian egy különös jelenletre lettek figyelmesek a helyiségben. E tanítványokban mind egyszerre tudatosult a szellemi öröm, biztonság és bizakodás egy új és mély érzése. A szellemi erő ezen új tudatosulását nyomban egy erős késztetés követte, mely arra sarkallta őket, hogy menjenek és hirdessék az országról szóló evangéliumot és azt a jó hírt is, hogy Jézus feltámadt a holtából.

² Péter felállt és kijelentette, hogy ez bizonyára az Igazság Szellemének eljövetele, melyet a Mester megígért nekik és javasolta, hogy menjenek el a templomba és fogjanak hozzá a rájuk bízott jó hírek hirdetéséhez. És úgy is tettek, ahogy Péter javasolta.

³ ¶ Ezeket az embereket arra készítették fel és oktatták, hogy az általuk hirdetendő evangélium az Isten atyasága és az ember fiúsága, ám a szellemi elragadtatás és személyes diadal e pillanatában a legjobb hírek, a legnagyobb újítások, amelyekre ezek az emberek gondolni tudtak, az a feltámadott Mester *ténye* volt. És így indultak el, a fentről való hatalommal felruházva, hirdetvén a jó híreket az embereknek — a Jézuson keresztüli üdvözülést is — azonban akaratlanul is abba a hibába estek, hogy az evangéliummal kapcsolatos tények némelyikével helyettesítették magát az evangéliumi üzenetet. Péter tudtán kívül járt elől ebben a tévedésben, mások pedig követték egészen Pálig, aki egy új vallást teremtett a jó hírek új változatából.

⁴ Az országról szóló evangélium: az Isten atyaságának ténye, mellyel párosul az emberek közötti fiúság-testvériség eredő igazsága. A kereszténység pedig, ahogy az ama naptól fogva fejlődött: az Istennek, mint az Úr Jézus Krisztus Atyjának ténye, melyhez társul a feltámadt és megdicsőült Krisztussal való közösség hívői megtapasztalása.

⁵ Nincs semmi különös abban, hogy ezek a szellemel eltöltött emberek szükségképpen megragadták e lehetőséget a Mesterük elpusztítására és a tanításai befolyásának felszámolására törekvő erők feletti győzelem érzéseinek kifejezésére. Egy ilyen időszakban könnyebb volt emlékezni a Jézussal való személyes közösségükre és megborzongani attól a bizonyosságtól, hogy a Mester mégis él, hogy a barátságuk nem szakadt meg, és hogy a szellem valóban éppen úgy jött el hozzájuk, ahogy megígérte.

⁶ E hívek úgy érezték, hogy hirtelenül egy másik világba kerültek át, az öröm, a hatalom és a dicsőség egy új létezésébe. A Mester beszélt nekik arról, hogy az ország ha-

talommal jön el, és némelyikük úgy gondolta, hogy már kezdik érzékelni, hogy mire is gondolt.

⁷ És amikor mindezt figyelembe vesszük, akkor már nem is oly nehéz megérteni, hogy ezek az emberek miként jutottak el oda, hogy *Jézusról egy új evangéliumot* hirdeszenek az Isten atyaságáról és az emberek közötti testvériségről szóló korábbi üzenetük helyett.

1. A PÜNKÖSDI BESZÉD

¹ Az apostolok negyven napja bujdokoltak. E nap éppen a pünkösd zsidó ünnepe volt, és a világ minden részéből érkezett látogatók ezrei voltak jelen Jeruzsálemben. Sokan erre az ünnepre érkeztek, de a többség már a páska-ünnep óta a városban tartózkodott. Ezek az ijedt apostolok most merészkedtek elő a heteken át tartó elzárkózásukból, hogy bátran megjelenjenek a templomban, ahol elkezdtek hirdetni az új üzenetet egy feltámadt Messiásról. És az összes tanítványban hasonlóképpen tudatosult, hogy a rálátás és az erő valamiféle új szellemi felruházottságban részesültek.

² Két óra felé járt az idő, amikor Péter odaállt épp arra a helyre, ahol a Mester az e templombeli utolsó tanítását elmondta, és előadta azt a szenvedélyes folyamodványt, melynek eredményeként több mint kétezer lelket nyertek meg. A Mester elment, ám hirtelen felfedezték, hogy a róla szóló történet nagy erővel hat az emberekre. Nem csoda, hogy többet hirdettek annál, mint ami megtartotta a Jézus iránti korábbi odaadásukat és ugyanakkor oly erős kényszerítő erővel bírta rá az embereket arra, hogy higgyenek benne. Az apostolok közül hatan vettek részt e találkozon: Péter, András, Jakab, János, Fülöp és Máté. Több mint másfél órán át beszéltek és adták át üzeneteiket görögül, héberül és arámiul, és néhány szót még olyan egyéb nyelven is elmondtak, mely nyelveken szólni tudtak.

³ A zsidók vezetői megdöbbenek az apostolok merészségén, de féltek zaklatni őket, mert olyan sokan elhitték a történetüket.

⁴ Fél ötre több mint kétezer hívő követte az apostolokat Siloám tavához, ahol Péter, András, Jakab és János megkeresztelte őket a Mester nevében. És már sötét volt, amikor végeztek e sokaság megkeresztelésével.

⁵ A pünkösd nagy keresztelési ünnep volt, annak időszaka, amikor a kapu áttértjei összejöttek, azok a nem-zsidók, akik Jahvét akarták szolgálni. Ezért aztán a zsidók és a hívő nem-zsidók sokaságának mi sem volt könnyebb, mint hogy e napon vessék alá magukat a keresztelésnek.

Ezzel semmilyen értelemben nem távolodtak el a zsidó hittől. A Jézusban hívők még valamivel ez után is a judaizmus egy szakadár felekezetét alkották. Mindegyikük, beleértve az apostolokat is, még mindig kitartott a zsidó szertartási rendszer alapvető követelményei mellett.

2. A PÜNKÖSD JELENTŐSÉGE

¹ Jézus olyan életet élt a földön és olyan evangéliumot tanított, mely megváltotta az embert abból a babonáságból, hogy az ember az ördög gyermeke, és felemelte őt az Isten hitese fiának méltóságára. Jézus üzenete, ahogyan azt hirdette és annak idején megélte, hatékony megoldás volt az ember szellemi nehézségeire az üzenet elmondásának idején. És most, hogy személyesen már elhagyta a világot, a maga helyébe elküldi az ő Igazság Szellemét, akinek rendeltetése, hogy az emberben éljen, és minden egyes új nemzedék számára újrafogalmazza a jézusi üzenetet annak érdekében, hogy a föld színén megjelenő halandók minden új csoportja az evangélium új és naprakész változatát kapja, olyan személyes megvilágosodást és csoportos útmutatást, mely hatékony megoldásnak fog bizonyulni az ember mindig új és sokféle szellemi nehézségeire.

² ¶ E szellem első küldetése természetesen az, hogy támogassa és személyessé tegye az igazságot, mert az igazság megértése az, amely az emberi szabadság legmagasabb rendű formáját alkotja. Ez után e szellem célja a hívő árvaságérzésének eltörlése. Lévé, hogy Jézus az emberek között élt, minden hívő a magányosság érzését tapasztalhatná meg, ha az Igazság Szelleme nem jött volna el, hogy az emberek szívében lakozzon.

³ A Fiú szellemének ezen adományozása eredményesen felkészítette minden egészséges ember elméjét az Atya szellemének (az Igazítónak) az egész emberiség számára való későbbi egyetemes elküldésére. Az Igazság Szelleme bizonyos értelemben mind az Egyetemes Atya, mind pedig a Teremtő Fiú szelleme.

⁴ Ne kövessétek el azt a hibát, hogy arra számítottok, hogy a kiáradt Igazság Szelleme erőteljesen tudatosul bennetek értelmileg. A szellem sohasem kelt magáról tudatot, hanem csak Mihályról, a Fiúról kelt tudatot. Jézus kezdetől fogva azt tanította, hogy a szellem nem magától beszél. Ezért aztán annak bizonyítéka, hogy közösségben vagyatok az Igazság Szellemével, nem az e szellemről kialakított tudatokban lelhető fel, hanem a Mihállyal való kiteljesedett közösségben szerzett tapasztalásokban.

⁵ A szellem azért is jött, hogy segítse az embereket abban, hogy felidézzék és megértsék a Mester szavait, valamint, hogy megvilágítsa és újraértelmezze az ő földi életét.

⁶ Aztán az Igazság Szelleme azért is jött, hogy segítse a hívőt abban, hogy tanúja lehessen a jézusi tanításoknak és

az ő élete húsvér testben megélt valóságainak, valamint annak, ahogy most újra és újból megéli azt az Isten szellemmel eltelt fiai minden múltó nemzedékének minden egyes hívőjében.

⁷ Így hát úgy tűnik, hogy az Igazság Szelleme valóban azért jön, hogy minden hívőt elvezessen a teljes igazságba, az Istennel való örök és felemelkedői fiúi elismertség valóságának élő és gyarapodó szellemi tudatával kapcsolatos kibővülő tapasztalásba.

⁸ ¶ Jézus élete mindenki előtt az Atya akaratának magát alávető ember kinyilatkoztatása, nem pedig olyan példa, amely alapján szó szerint kell követni őt. A húsvér testben eltöltött ezen élet, a kereszthalállal és a későbbi feltámadással együtt, rövidesen a váltság olyan új evangéliumává vált, melyet azért kellett megfizetni, hogy visszavásárolja az embert a rossz markából — egy megsértett Isten rosszallásából. Mindazonáltal, még ha az evangélium erősen eltorzult is, tény marad, hogy a Jézusról szóló ezen új üzenet magával vitte az országról szóló korai evangéliumának számos igazságát és tanítását. És az Isten atyaságáról és az emberek testvériségéről szóló eme rejtett igazságok előbb-utóbb előbukkannak, hogy eredményesen átalakítsák az egész emberiség polgárosodott társadalmát.

⁹ Az értelem e hibái azonban semmilyen mértékben nem korlátozzák a hívőt a komolyabb mértékű szellembeli gyarapodásban. Kevesebb mint egy hónappal az Igazság Szellemének adományozását követően az apostolok nagyobb egyéni szellemi előrelépést mutattak, mint a Mesterrel való személyes és szeretetteljes együttlétük csaknem négy éve alatt. És az Istennél való fiúság megmentő evangéliumi igazságának a Jézus feltámadása tényével való helyettesítése sem korlátozta semmilyen mértékben a tanításaik gyors terjedését; épp ellenkezőleg, azzal, hogy Jézus üzenetét az ő személyével és feltámadásával kapcsolatos új tanításokkal elfedték, láthatólag nagyban megkönnyítették az új hírek terjesztését.

¹⁰ ¶ A „szellemtől való keresztelés” fogalma, mely nagyjából ekkortájt lett ilyen általánosan használatos, pusztán az Igazság Szelleme ajándékának tudatos elfogadását jelezte, valamint ezen új szellemi erőnek, mint az Istent ismerő lelkek által korábban megtapasztalt minden szellemi hatás gyarapodásának a személyes tudomásul vételét is.

¹¹ ¶ Az Igazság Szellemének adományozása óta az embert háromszoros szellemi felruházottság tanító és iránymutató hatása éri: az Atya szelleme, vagyis a Gondolatigazító; a Fiú szelleme, vagyis az Igazság Szelleme; a Szellem szelleme, vagyis a Szent Szellem.

¹² Az emberiség, ha úgy vesszük, a világegyetemi szellemi hatások hétszeres vonzerejének kettős hatása alatt

áll. A halandók korai evolúciós fajtáit a helyi világegyetemi Anyaszellem hét elmeszellem-segédjével való fokoza-
tos fejlődési kapcsolat hatása éri. Ahogy az ember az érte-
lem és a szellemi érzékelés lépcsőfokain felfelé halad, végül
eljön hozzá és belé költözik a hét magasabb szellemi hatás.
És a fejlődő világok e hét szelleme:

¹³ ¶ 1. Az Egyetemes Atya által adományozott szellem
— a Gondolatigazítók.

¹⁴ ¶ 2. Az Örökkévaló Fiú szellemjelenléte — a világ-
egyetemek mindenségének szellem-gravitációja és min-
den szellemi egyesülés biztos csatornája.

¹⁵ ¶ 3. A Végtelen Szellem szellemjelenléte — a te-
remtőösszesség egyetemes szellem-elméje, az összes hala-
dó szintű értelem értelmi rokonságának szellemi forrása.

¹⁶ ¶ 4. Az Egyetemes Atya és a Teremtő Fiú szelleme
— az Igazság Szelleme, akit általában a Világegyetemi Fiú
szellemének tekintenek.

¹⁷ ¶ 5. A Végtelen Szellem és a Világegyetemi Anya-
szellem szelleme — a Szent Szellem, akit általában a Vi-
lágegyetemi Szellem szellemének tartanak.

¹⁸ ¶ 6. A Világegyetemi Anyaszellem elme-szelleme
— a helyi világegyetem hét elmeszellem-segédje.

¹⁹ ¶ 7. Az Atya, a Fiak és a Szellemek szelleme — a te-
remtőrészek felemelkedő halandóinak új elnevezésű szel-
leme azután, hogy a szellemtől született halandói lélek
egyesült a paradicsomi Gondolatigazítóval, és azt köve-
tően, hogy elérte az isteniség és megdicsőülés állapotát a
Paradicsomi Végleges Testületben.

²⁰ ¶ És az Igazság Szellemének adományozása így bizto-
sította a világnak és népeinek azon utolsó szellemi felru-
házottságot, melynek rendeltetése, hogy segítséget nyújt-
son az Isten keresésében a felemelkedés során.

3. AMI PÜNKÖSDKOR TÖRTÉNT

¹ A pümkösd napjáról szóló első beszámolókhöz szá-
mos meghökkentő és különös tanítás társult. Az e na-
pon végment eseményekhez, amikor is az Igazság Szelle-
me, az új tanító eljött, hogy az emberiséggel legyen, a ké-
sőbbi időkben hozzákeveredtek a túláradó érzélgősség bu-
ta megnyilvánulásai. Az Atya és a Fiú e kiáradt szellemé-
nek legfontosabb küldetése az, hogy megtanítsa az em-
bereknek az Atya szeretetének és a Fiú könyörületességé-
nek igazságait. Ezek az isteniség azon igazságai, melye-
ket az ember sokkal jobban megérthet, mint a többi iste-
ni jellemvonást. Az Igazság Szelleme elsősorban az Atya
szellemtermészetének és a Fiú erkölcsi jellemének kinyi-
latkoztatásában érintett. A Teremtő Fiú a húsvér testben

kinyilatkoztatta Istent az embereknek; az Igazság Szelle-
me a szívekben kinyilatkoztatja a Teremtő Fiút az embe-
reknek. Amikor az ember megtermi „a szellem gyümöl-
cseit” az életében, akkor egyszerűen csak feltárja ama vo-
násokat, melyeket a Mester a maga földi életében megmu-
tatott. Amikor Jézus a földön volt, életét egy személyiség-
ként élte — a názáreti Jézusként. Az „új tanító” ember-
ben lakozó szellemként a Mester pümkösd óta képes az
életét újra megélni minden, az igazságra megtanított hívó
tapasztalásában.

² Sok olyan dolog történik az emberi élet során, me-
lyeket nehéz megérteni, nehéz békében elfogadni azt a
gondolatot, hogy ez egy olyan világegyetem, amelyben az
igazság érvényesül és amelyben az igazságosság diadalmas-
kodik. Gyakran tűnik úgy, hogy a rágalom, a hazugságok,
az őszintétlenség és az igazságtalanság — a bűn — van
uralmon. Hogy győz-e végül a hit a rossz, a bűn és a go-
noszság felett? Győz. És Jézus élete és halála az örökkévaló
bizonyíték arra, hogy a jóság igazsága és a szellem vezet-
te teremtmény hite mindig érvényre jut. A kereszten lévő
Jézust azzal gúnyolták, hogy „Hát lássuk, hogy eljön-e az
Isten, hogy megszabadítsa.” A keresztre feszítés ama napja
sötétnek tűnt, de a nap dicsőségesen ragyogott a feltáma-
dás reggelén; a pümkösd napján pedig még ragyogóbb és
örömtelibb volt. A reménytelen kétségbeesés vallásai ar-
ra törekednek, hogy megszabaduljanak az élet terheitől; a
végtelen alvásban és nyugalomban való kihunyást keresik.
Ezek az ősi félelem és rettegés vallásai. Jézus vallása a hit
egy olyan új evangéliuma, mely a küzdő emberiségnek hir-
dettetik. Ez az új vallás a hiten, a reményen és a szereteten
alapul.

³ A halandói élet Jézusra a legkeményebb, a legkegyet-
lenebb és a legelkeseredettebb csapásokat mérte; és ez az
ember a kétségbeesésből neki kijutó eme résszel hittel, bá-
torsággal és az Atya akarata megcselekedése iránti rendít-
hetetlen elhatározottsággal nézett szembe. Jézus az étellel
annak minden szörnyű valóságával együtt szembesült és
úrrá lett rajta — még a halálban is. A vallást nem az élet-
től való megszabadulásként használta. Jézus vallása nem
törekszik megszabadulni ettől az élettől annak érdekében,
hogy egy másik létezés várakozásteljes üdvét élvezze. Jé-
zus vallása egy másik és szellemi létezés örömét és békéjét
nyújtja ahhoz, hogy kiteljesítse és megneemesítse azt az éle-
tet, melyet az emberek most élnek a húsvér testben.

⁴ Ha a vallás mákony a népnek, akkor az nem Jézus val-
lása. A kereszten nem volt hajlandó inni a tudatgyengítő
szerből, és a minden húsvér testre kiáradt szelleme pedig
nem más, mint az embert felfelé vezető és előrefelé hajtó
hatalmas világhatás. Az előremutató szellemi készítés az

e világban jelen lévő legerősebb hajtóerő; az igazságot tanuló hívő a haladó és tetterős lélek a földön.

⁵ A pünkösöd napján Jézus vallása összetört minden nemzeti megszorítást és faji bilincset. Mindörökre igaz, „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.” Az Igazság Szelleme ezen a napon lett a Mestertől minden halandónak felkínált személyes ajándék. E szellemet abból a célból adományozta az arra minősített híveknek, hogy eredményesebben hirdessék az országról szóló evangéliumot, de ők összetévesztették a kiáradt szellem befogadásának tapasztalását azon új evangélium egy részével, melynek a kialakításán nem tudatosan munkálkodtak.

⁶ ¶ Ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy az Igazság Szellemét adományként minden őszinte hívő megkapta; a szellem ezen ajándéka nem csak az apostolokhoz jött el. A felsőteremben összegyűlt százhusz férfi és nő mind megkapta az új tanítót, mint ahogy minden nyíltszívű ember is az egész világon. Ezt az új tanítót az emberiség kapta adományul, és minden lélek el is fogadta attól függően, hogy mennyire szerette az igazságot és milyen képességgel rendelkezett a szellemi valóságok megragadására és megértésére. Az igaz vallás végül kiszabadul a papok és minden szent osztály felügyelete alól, és az emberek lelkében találja meg a valódi megnyilatkozás módját.

⁷ ¶ Jézus vallása annyiban segíti az emberi polgárosodás legfelsőbb rendű formáját, hogy megteremti a legfelsőbb rendű szellemi személyiség fajtát és hirdeti ama személy szent voltát.

⁸ Az Igazság Szellemének pünkösdkor való eljövele egy olyan vallást tett lehetővé, mely nem harcos újító és nem is hagyományelvű; nem az új és nem is a régi; nem az időseknek és nem is a fiataloknak kell uralniuk azt. Jézus földi életének ténye biztos pontot nyújt az idő horgonyának, míg az Igazság Szellemének adományozása gondoskodik az általa megélt vallás és az általa hirdetett evangélium örökké tartó terjeszkedéséről és végtelen növekedéséről. A szellem vezet el *minden* igazságba; egy végtelen fejlődésű és istenmód kifejlő, kiterjedő és mindig gyarapodó vallás tanítója ő. Ez az új tanító mindörökre feltárja az igazságkereső hívő számára azt, ami oly istenmód benne rejtett az Ember Fia személyében és természetében.

⁹ Az „új tanító” adományozásával kapcsolatos megnyilatkozások, és az, ahogy a Jeruzsálemben összegyűlt különböző emberfajtákba és nemzetekbe tartozó emberek fogadták az apostolok szónoklatait, mindez Jézus vallásának egyetemes voltát mutatja. Az országról szóló evangéliumot nem lehetett egy adott emberfajtaival, műveltséggel, vagy nyelvvél azonosítani. A pünkösöd e napja megmutatta a szellem ama nagy erőfeszítését, hogy megszabadítsa Jézus vallását a megörökölt zsidó láncoktól. Az

apostolok, még a szellemnek a minden húsvér testre való kiáradásának e megmutatkozását követően is, eleinte megpróbálták a judaizmus követelményeit ráerőltetni az áttértekre. Még Pálnak is gondja akadt a jeruzsálemi testvéreivel, mert ő nem volt hajlandó alávetni a nem-zsidókat e zsidó szokásoknak. Egyetlen kinyilatkoztatott vallás sem terjedhet el az egész világon, amikor elköveti azt a súlyos hibát, hogy átítatódik valamilyen nemzeti műveltséggel vagy összekapcsolódik bevett faji, társadalmi vagy gazdasági szokásokkal.

¹⁰ Az Igazság Szellemének adományozása független volt minden formától, szertartástól, szenthelytől és azok különleges viselkedésétől, akik a megnyilatkozásának teljességében részesültek. Amikor a szellem eljött a felsőteremben összegyűltökhöz, ők egyszerűen csak ott ültek, éppen némán imádkoztak. A szellem az országban éppúgy adományozódott, mint a városban. Nem volt szükség arra, hogy az apostolok elvonuljanak egy elhagyatott helyre éveken át tartó magányos elmélkedésre annak érdekében, hogy megkapják a szellemet. A pünkösöd örökre elválasztja a szellemi tapasztalás eszméjét a különösen kedvező környezeti viszonyok felfogásától.

¹¹ ¶ A pünkösöd a maga szellemi felruházottságával arra rendeltetett, hogy mindörökre eloldozza a Mester vallását a fizikai erőktől való mindenféle függőségtől; ezen új vallás tanítói most már szellemi fegyverekkel vannak felszerelve. El kell indulniuk, hogy a kimeríthetetlen megbocsátással, a páratlan jóakarattal és a bőséges szeretettel meghódítsák a világot. Fel vannak szerelve arra, hogy jóval legyenek úrrá a rosszon, szeretet által győzzék le a gyűlöletet, az igazságba vetett bátor és élő hittel szüntessék meg a félelmet. Jézus már megtanította a követőinek, hogy az ő vallása sohasem tétlen; a tanítványainak mindig tevékenynek és előrevivőnek kellett lenniük az irgalmas segédkezésükben és a szeretetteljes megnyilvánulásaikban. E hívek többé már nem úgy tekintettek Jahvéra mint „a Seregek Urára”. Az örökkévaló Istenséget most már úgy tekintették, mint „az Úr Jézus Krisztus Istenét és Atyját”. Legalább elfogadták — még ha nem is teljesen értették meg azt az igazságot — hogy az Isten egyúttal minden egyén szellemi Atyja is.

¹² A pünkösöd felruházta a halandó embert azzal a hatalommal, hogy megbocsássa a személyes sérelmeket, hogy szelíd maradjon a legnagyobb igazságtalanság közepette is, hogy rendületlenül nézzen szembe az ijesztő veszéllyel, és hogy a szeretet és a türelem bátor tetteivel dacoljon a gyűlölet és a dührosszaival. Az Urantia a történelme során nagy és pusztító háborúk dúlásain ment keresztül. E szörnyű háborúk résztvevői mind vereséget szenvedtek. Csak egy győztes volt; csak egy valaki volt, aki ezekből

az elkeseredett küzdelmekből megerősödött hírnévvel került ki — mégpedig a názáreti Jézus és az ő evangéliuma a rossznak a jóval való legyőzéséről. Egy jobb polgárosodott társadalom titka rejlik a Mesternek az ember testvériségéről és a szeretet, valamint a kölcsönös bizalom jó szándékáról szóló tanításaiban.

¹³ Pünkösdig a vallás csak az Istent kereső embert nyilatkoztatta ki; pünkösöd óta az ember továbbra is keresi az Istent, de a világra fényesen kivetül annak látványa is, hogy az Isten is keresi az embert és elküldi az ő szellemét, hogy az emberben lakozzon, miután rátalált.

¹⁴ ¶ Jézus tanításait megelőzően, mely tanok a pünkösdben teljesedtek ki, a nőknek kevés vagy semmilyen szellemi rangjuk sem volt a régebbi vallások felfogása szerint. Pünkösöd után az ország testvériségében a nő a férfival egyenlőként állt az Isten előtt. A szellem e különleges látogatását fogadó százhusz ember között számos női hívő is volt, és a férfi hívekkel egyenlő mértékben osztoztak ezekben az áldásokban. A férfi többé már nem sajátíthatja ki a vallási szolgálatban való közreműködést. A farizeus továbbra is megköszönheti az Istennek, hogy „nem nőnek, bélpoklosnak vagy pogánynak született,” de Jézus követői körében a nő örökre megszabadult mindenféle nemi alapú vallási megkülönböztetéstől. A pünkösöd eltörölt minden faji elkülönítésem, műveltségbeli különbségeken, társadalmi kaszton vagy nemi előítéleten alapuló vallási megkülönböztetést. Nem csoda, hogy e hívek az új vallásban azt kiáltották, „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.”

¹⁵ ¶ Jézus anyja és öccse is ott volt a százhusz hívő között, és a tanítványok e közös csoportjának tagjaiként ők is részesültek a kiáradt szellemben. Ők sem kaptak többet a jó ajándékból, mint a társaik. Jézus földi családjának tagjai semmilyen külön adományt nem kaptak. A pünkösöd a külön papságoknak és a szent családokban való mindenféle hitnek a végét jelezte.

¹⁶ ¶ Pünkösöd előtt az apostolok sok mindent feladtak Jézusért. Feláldozták az otthonukat, a családjukat, a barátaikat, a világi javaikat és a társadalmi helyzetüket. Pünkösödkor az Istennek adták magukat, és az Atya és a Fiú úgy válaszolt, hogy magukat az embernek adták — elküldték a szellemüket, hogy az emberekben éljenek. A sajátlányeg elvesztésének és a szellem megtalálásának ezen élménye nem érzelmi jellegű volt; hanem az akarat belátáson alapuló alárendelésének és az elhívás fenntartás nélküli elfogadásának a cselekedete.

¹⁷ A pünkösöd a szellemi egységre való felhívás volt az evangéliumi hívek körében. Amikor a szellem alászállt a hívekre Jeruzsálemben, ugyanez a dolog zajlott Filadelfiában, Alexandriában és mindazokon a helyeken, ahol igaz

hívek laktak. Szó szerint igaz volt, hogy „a hívek sokasága egy szív, egy lélek volt.” Jézus vallása a világ által valaha ismert legerősebb egyesítő hatás.

¹⁸ ¶ A pünkösöd megteremtésének célja az egyének, a csoportok, a nemzetek és az emberfajták erőszakosságának visszafogása volt. Az erőszakosság szellemében felgyülemelő feszültség rendszeresen pusztító háborúkban tör ki. Az emberiség csakis a szellemi megközelítés által egyesíthető, és az Igazság Szelleme egyetemes világhatás.

¹⁹ Az Igazság Szellemének eljövetele megtisztítja az emberi szívet, és a befogadóját olyan élet megalkotására vezeti, melyben egyedül az Isten akaratát és az emberek jólétét tartja szem előtt. Az önzőség anyagi szellemét az önzetlenség ezen új szellemi adományozása szünteti meg. A pünkösöd, akkor és ma, azt jelzi, hogy a történelmi Jézusból az élő tapasztalás isteni Fia lett. E kiáradt szellem öröme, amikor azt tudatosan megélik az emberi életben, erősíti az egészséget, ösztönzőleg hat az elmére és kifogyhatatlan energiát biztosít a léleknek.

²⁰ ¶ Nem az ima hozta el a szellemet a pünkösöd napján, de sok köze volt a hívek egyéni befogadóképességének megnyitásához. Az ima nem készíti az isteni szívet korlátlan adományozásra, viszont igen gyakran olyan szélesebb és mélyebb csatornákat nyit meg, melyeken az isteni adományok azoknak a szívébe és lelkébe áramolhatnak, akik törekednek arra, hogy őszinte imán és igaz istenimádaton keresztül töretlen közösséget tartsanak fenn a Teremtőjükkel.

4. A KERESZTÉNY EGYHÁZ KEZDETEI

¹ Amikor Jézust az ellenségei oly hirtelenül elfogták és oly gyorsan keresztre is feszítették két tolvaj között, az apostolai és a tanítványai végképp elcsüggedtek. Annak gondolata, hogy a Mestert elfogják, megköttözik, megkorbácsolják és keresztre feszítik, túl sok volt még az apostoloknak is. Elfelejtették a tanításait és a figyelmeztetéseit. Lehetett ő valóban „látnok, hatalmas tettben és szóban az Isten és az egész nép előtt,” de aligha lehetett az a Messiás, akitől azt várták, hogy helyreállítja Izrael királyságát.

² Aztán jön a feltámadás, a kétségbeeséstől való megszabadulással és a Mester isteniségébe vetett hitük visszatérésével. Újra és újra találkoznak és beszélnek vele, és kiviszi őket az Olajfák-hegyére, ahol búcsút vesz tőlük és elmondja, hogy visszamegy az Atyához. Azt mondta nekik, hogy addig maradjanak Jeruzsálemben, amíg fel nem ruháztatnak erővel — amíg az Igazság Szelleme el nem jön. És a pünkösöd napján ez az új tanító el is jön, és ők egyből elindulnak, hogy új erővel hirdessék az evangéliumukat.

Egy élő Úr merész és bátor követői ők, nem pedig egy halott és legyőzött vezetőé. A Mester ott él e vándor hitszónokok szívében; az ő elméjükben Isten nem tantétel; élő jelenlétté vált a lelkükben.

³ „Napról napra állhatatosan, teljes egyetértésben voltak a templomban és törték meg a kenyeret otthon. Örömmel és tiszta szívvel fogyasztották az ételt, dicsérve az Istent és bírván az egész nép kegyét. Mindnyájukat eltöltötte a szellem, és bátran hirdették az Isten szavát. És a sok hívő mind egy szív, egy lélek volt; és egyikük sem mondta semelyik dolgát, melyet birtokolt, a sajátjának, és mindenük közös volt.”

⁴ ¶ Mi történt ezekkel az emberekkel, akiket Jézus felavatott, hogy menjenek és hirdessék az országról szóló evangéliumot, az Isten atyaságát és az ember testvériségét? Van egy új evangéliumuk; egy új tapasztalás tüze hevíti őket; egy új szellemi energia tölti el őket. Az üzenetük hirtelenül átváltozott a feltámadott Krisztus hirdetésévé: „A názáreti Jézust, az embert, az Isten igazolta nagy tettekkel és csodákkal; őt határozott szándékkal és az Isten által előre tudottan, kiszolgáltatván keresztre feszítettétek és elveszejtettétek. Amit az Isten előre megmondott minden látnoka által, azt teljesítette be így. E Jézust az Isten feltámasztotta. Az Isten tette őt Úrrá és Krisztussá. Azután, hogy az Isten jobbjára fölmagasztalta, megkapta a szellem ígéretét az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok. Tartsatok bünbánatot, hogy eltöröltessenek a bűneitek; hogy az Atya elküldje a Krisztust, aki nektek kijelöltetett, azt a Jézust, akit az égnek kell befogadnia addig, amíg a minden dolog helyreállítása meg nem történik.”

⁵ Az országról szóló evangéliumot, vagyis Jézus üzenetét hirtelenül átalakították az Úr Jézus Krisztusról szóló evangéliummá. Most az életének, a halálának és a feltámadásának tényeit hirdették és azon reményt terjesztették, hogy a megkezdett munkája befejezése érdekében rövidesen visszatér erre a világra. Így a földi hívek üzenete az első eljövetele tényeinek hirdetésével, valamint a második eljövetelében való reménykedés tanításával köthető össze, mely utóbbit nagyon közeli eseménynek tartották.

⁶ Krisztus a gyorsan formálódó egyház hitvallásává kezdett alakulni. Jézus él; meghalt az emberekért; ő adta a szellemet; eljön újra. Jézus töltötte ki minden gondolatukat és határozta meg minden, az Istenről és minden másról kialakított új felfogásukat. Túl lelkesek voltak azon új tantételtől, hogy „az Isten az Atyja az Úr Jézusnak”, semhogy azzal a régi üzenettel foglalkozzanak, hogy „az Isten a szerető Atyja minden embernek”, minden egyes egyénnek. Igaz, a testvéri szeretet és a példátlan jóakarát csodálatosan kivirágzott a hívek e korai közösségeiben. Ám ez a Jézusban hívők társasága volt, nem pedig a mennyei Atya

országának családjában élő testvérek közösségéé. Az ő jó szándékuk a Jézus alászállására vonatkozó felfogásból született szeretetből eredt és nem a halandó ember testvériségének felismeréséből. Mindazonáltal eltöltötte őket az öröm, és olyan új és egyedi életet éltek, hogy minden embert vonzottak a Jézusról szóló tanításaik. Elkövették azt a nagy hibát, hogy az ország evangéliumára vonatkozó élő és szemléltető magyarázatot használták fel azon evangélium helyett, de még ez is a legnagyobb szerűbb vallást képviselte, melyet az emberiség valaha megismert.

⁷ Kétségtelen, hogy egy új közösség éledezett a világban. „A hívők sokasága állhatatosan kitartott az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.” Fivérnek és nővérnek szólították egymást; szent csókkal köszöntötték egymást; segítettek a szegényeknek. Ez életközösség és egyben imádatközösség is volt. Nem előírás szerint alkottak közösséget, hanem ama vágy által, hogy megosszák javaikat a hívőtársaikkal. Erősen bíztak abban, hogy Jézus visszatér, hogy befejezze az Atya országának megteremtését még az ő nemzedékük alatt. A földi javak ezen önként való megosztása nem közvetlen vonása volt Jézus tanításának; azért történhetett meg, mert ezek a férfiak és nők oly őszintén és oly szilárdan hitték, hogy bármelyik napon visszatérhet, hogy befejezze a munkát és betetőzze az országot. Ám a meggondolatlan testvéri szeretet e jó szándékú kísérletének végső következményei rettenetesek voltak és bánatot szültek. Buzgó hívek ezrei adták el a vagyonukat és szabadultak meg tőke javaiktól és más termelőeszközeiktől. Ahogy múlt az idő, a keresztény „egyenlő megosztás” apadó erőforrásai *kimerültek* — ám a világ nem ért véget. Az antiókhiai hívek rövidesen gyűjtést szerveztek, hogy a jeruzsálemi híveket megóvják az éhezéstől.

⁸ ¶ Ezekben az időkben az Úr Estebédét annak megteremtése szerint ünnepelték meg; vagyis jó társaságban való társas étkezésre gyűltek össze és az étkezés végén vettek a szentségből.

⁹ ¶ Először Jézus nevében kereszteltek; csaknem húsz év telt el, mire „az Atya, a Fiú és a Szent Szellem” nevében kezdtek keresztelni. Csak a keresztelésre volt szükség a hívek közösségébe való felvételhez. Ekkor még nem volt szervezetük; az egyszerűen csak a jézusi testvériség volt.

¹⁰ ¶ Ez a jézusi szakadár felekezet gyorsan gyarapodott, és a szadduceusok újból figyeltek rájuk. A farizeusok kevésbé zavartatták magukat a kialakult helyzet miatt, minthogy a tanítások semmilyen mértékben nem akadályozták a zsidó törvények megtartását. A szadduceusok azonban elkezdtek bebörtönözni a jézusi szakadár felekezet vezetőit, míg végül a szadduceusokat rábírták, hogy

megfogadják az egyik vezető rabbinak, Gamlielnek a tanácsát, aki azt javasolta nekik: „Tartózkodjatok ezektől az emberektől és hagyjátok őket békén, mert ha e szándék vagy e munka embertől való, akkor legyőzetik; de ha Istentől való, akkor nem lesztek képesek legyőzni azt, nehogy esetleg azon kapjátok magatokat, hogy Isten ellen küzdötök.” Úgy döntöttek, hogy követik Gamliel tanácsát, és ekkor a béke és a nyugalom időszaka köszöntött Jeruzsálemre, mely alatt a Jézusról szóló evangélium gyorsan terjedt.

¹¹ És így minden rendben is ment Jeruzsálemben egészen addig, amíg a görögök el nem kezdtek nagyobb számban bejönni Alexandriából. Rodan két tanítványa érkezett Jeruzsálembe és sokat térített át a hellenisták közül. Az első áttérítettjeik között volt István és Barnabás is. Ezek a rátermett görögök nem sokat törődtek a zsidó nézőponttal, és nem igazán vetették alá magukat az istenimádat és az egyéb szertartási szokások zsidó formájának. És e görög hívek ténykedése volt az, ami véget vetett a békés viszonyoknak a jézusi testvériség, valamint a farizeusok és szaduceusok között. István és a görög társai egyre inkább úgy szónokoltak, ahogy Jézus tanította, és emiatt azonnal összeütközésbe kerültek a zsidó vezetőkkel. István egyik nyilvános beszéde során, amikor a beszéd számukra kelle-

metlen részéhez ért, a zsidók a tárgyalás minden formáját mellőzve, ott helyben halálra kövezték.

¹² István, a Jézus jeruzsálemi hívei görög közösségének vezetője, így lett az új hitnek és a korai keresztény egyház hivatalos szervezete sajátos ügyének az első vértanúja. Ez az új válság nyilvánvalóvá tette, hogy a hívek nem működhetnek a zsidó hiten belüli szakadár felekezatként. Mind egyetértettek abban, hogy el kell különülniük a hitetlenektől; és az István halálát követő egy hónapon belül megszervezték a jeruzsálemi egyházat Péter vezetése alatt, és Jakabot, vagyis Jézus öccsét iktatták be annak címzetes fejeként.

¹³ És a zsidók akkor indították meg újra az immár könnyörtelen üldöztetéseket, így a Jézusról szóló új vallás tevékeny tanítói, mely vallást később Antióchiában kereszténységnek nevezték el, a birodalom más végeibe mentek el Jézust hirdetni. Ennek az üzenetnek a terjesztésében, még Pál kora előtt, a görögök kezében volt a vezetés; és ezek az első hiterjesztők, miként a későbbiek is, a Sándor által a régi időkben megtett utat kövezték, Gázán és Tiruszon át Antióchiába, onnan Kisázsian át Macedóniába, majd pedig tovább Rómába és a birodalom legtávolabbi részeibe.